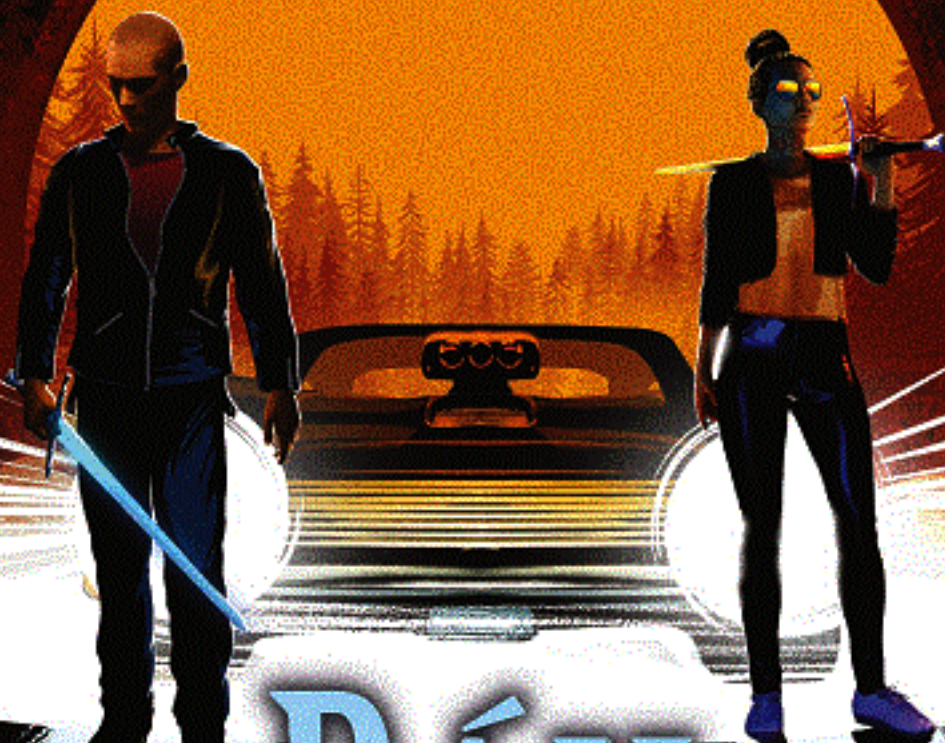

Magické pokračovanie série o Havraních chlapcoch!

MAGGIE STIEFVATER

PÁN NEMOŽNÝ

SNOVÁ TRILÓGIA 2

PÁN NEMOŽNÝ

MAGGIE STIEFVATER

je autorka týchto kníh:

HAVRANÍ CYKLUS

Havraní chlapci

Zlodeji snov

Traja spáči

Havraní kráľ

SNOVÁ TRILOGIA

Skrotenie jastraba

Pán Nemožný

ZÁZRAKY PADLÝCH SVÄTÝCH

KRVAVÉ PRETEKY

MAGGIE STIEFVATER

PÁN
NEMOŽNÝ

slovaart

Copyright © 2021 by Maggie Stiefvater
Book design by Christopher Stengel
All rights reserved
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
Translation © Gabriela Patkolová 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5345-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Maggie Stiefvater – The Dreamer Trilogy, Book 2: Mister Impossible,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Press, an imprint
of Scholastic Inc., v roku 2021, preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Monika Haburajová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

Melisse

*Som zem, som voda, po ktorej kráčaš
Som slnko a mesiac a hviezdy*

– PHANTOGRAM,
„MISTER IMPOSSIBLE“

*Za kvetmi
Tam hnali sa
Po čomsi v zemi
Siluete človeka*

– ROBERT FROST,
„SPOILS OF THE DEAD“

*Och, tie myšlienky, čo by si vymyslel,
keby si to skúsil!*

– DR. SEUSS,
„OH, THE THINKS YOU CAN THINK!“

PREDSLOV

Vonku bolo krásne, keď prišli zabiť tú Zedku. Stalo sa to pravdepodobne v Illinois alebo v jednom z tých štátov, ktoré sa začínajú na *I.* Indiana. Iowa. Wisconsin. Polia, no nie také, čo vyzerajú ako z pohľadnice. Žiadne malebné stodoly. Ani esteticky hrdzou rozozrátené farmárske náradie. Len nezorané pole. Neskutočne modrá obloha. Pusté a vyblednuté posezónne pšeničné polia žiarili. Všetko bolo veľmi jasné. Ako na dovolenke pri oceáne, len bez oceánu. Pôdu pretínala diaľnica – plochá, rovná, sivo-biela od soli.

Široko-ďaleko po nej uháňalo iba jedno auto, nákladiak s červenou kabínou a nápisom VYRIEŠIME VAŠE BÝVANIE – ATLANTA – NEW YORK – NASHVILLE na korbe. Slogan dopĺňal čiernobiely nákres eduardovskej stoličky, no vo vnútornom priestore vozidla sa nijaká nenachádzala. *Oni* boli vnútri. Prostredníci. Tím snov, víťazný tím, tí, ktorí deň čo deň tvrdo dreli, aby oddialili koniec sveta. Aspoň tak to bolo uvedené v ich opise: spolok rozumných ľudí, ktorí sa zišli, aby zastavili nadprirodzené zlo, o ktorého existencii väčšina občanov netušila – Zedov.

Zed ako z, ako zbraň, ktorou sa Zedi stávali v spánku. Zed ako z *koláča diera*, čo je presne to, čo by bez Prostredníkov zostalo zo sveta.

Svet už neponúkal veľa ušľachtilých poslanií, no toto bolo rozhodne šľachetné.

Nábytkársku dodávku šoféroval Bellos, hoci len nedávno prišiel o rameno. Ramsay sa viezol na sedadle spolujazdca.

Špáral sa v nose a jeho obsah provokatívne otieral do dverí spôsobom, ktorým priam vyzýval Bellosa, nech si len trúfne namietaf. Bellos ani nemukol. Po rozume mu chodili dôležitejšie veci, napríklad jeho chýbajúca ruka. A potvory, čo mu ju odhryzli len pred pár dňami v mestskom dome Declana Lyncha. Tie šelmy! Čiernočierne beštie s očami a papuľami blčiacimi zlovestným ohňom. Bájne stvory. Čo bolo skôr? Vysnívali tie monštrá Zedi, aby sa stali súčasťou legiend? Alebo legendy vnukli Zedom myšlienku stvorif imaginárnu realitu?

Niekde tam vonku tie príšery stále existovali, uvažoval. Z mäsa a kostí, aj ako dym, živé a nesmrteľné. Podliehali úplne iným zákonom ako ľudstvo, takže človek ich nedokázal zahubiť.

Preto museli Zedi zomrieť. Menili zaužívaný chod vecí.

Bellos s Ramsaym neboli jedinými účastníkmi zájazdu. Za normálnych okolností by boli, ale všetci boli vydesení. Doteraz im žiadny Zed neušiel. Ešte nikdy im neutiekli *dvaja* Zedi. A už vôbec nie *šestica* Zedov, pričom nikto nedokázal prísť na to, kde robia chybu. Len ťažko z toho neviniť prvých troch snívačov, ktorí im ubzikli. Tí z nábrevia pri rieke Potomac.

Nastal čas vytasiť veľké zbrane. Korba nákladiaka sa hemžila Prostredníkmi.

Skutočne bolo vonku pekne.

Kdesi tam vpredu si po diaľnici frčal karavan so Zedkou. Nadzmyslová vízia určila jeho približnú polohu a miestni muži zákona im pomohli zúžiť pátranie. Ak pôjde všetko podľa plánu, obytný prives Airstream by sa mal nachádzať iba pár desiatok kilometrov pred nimi. Ak všetko klapne, o dvadsaťpäť minút naložia do nákladného auta všetky väčšie pozostatky karavanu spolu so Zedkiným telom. A keď im vesmír bude naozaj priať, ich Psioničku prestanú mučiť zničujúce videnia o konci sveta spôsobenom Zedmi.

„Blížime sa k cieľu,“ oznámil Bellos do vysielacky.

Zvnútra vozidla zaburácal hlboký hlas ich nadriadeného Locka. „Zbystrite pozornosť.“

„Rozumiem, prepínam,“ odvetil Ramsay, hoci stačilo povedať iba „dobre.“

Z vysielacky sa opäť ozval Lock. „Carmen, si ešte tam?“

Rádio zapraskalo a zvučný, profesionálny hlas potvrdil: „Tri kilometre za vami. Chcete nás bližšie?“

Tento patrila Carmen Farooq-Laneovej, takisto Prostredníčke. Sedela za volantom guľkami prevrtaného auta z požičovne v dokonale bledom ľanovom kostýme, s tmavými vlasmi vypnutými do ležérneho drdola, so zápästím ozdobeným tenkými zlatými náramkami a s dlhými natočenými mihalnicami. V minulom živote, než sa z jej brata vyklul Zed a sériový vrah, pracovala mladá manažérka Farooq-Laneová pre finančnú spoločnosť. Tamten svet bol však mŕtvy rovnako ako jej zabijacký brat Nathan, no ani blížiaci sa apokalypsa nebola dôvodom, prečo sa o seba nestarať a dovoliť si spustiť.

„Len sa príliš nevzdial,“ prikázal Lock. „Iba ak by si musela.“

Nemyslel tým, že by si ty musela. Narážal na to, keby musela Liliána. Liliána sa rovnako ako všetci Psionici stávala počas vízií živou bombou. Takisto počas toho menila vek. Išlo viac-menej o záhadu. Nikto nezomrel preto, že sa z mladučkej Liliány stala starinka a naopak. Nie. Ľudia umierali, lebo Psionici pri tom explodovali zvnútra. Postupne sa síce naučili presmerovať túto energiu do seba, aby neusmrtili ľudí okolo, lenže nevýhodou tejto metódy bolo, že napokon zabila samotného Psionika.

Liliana sa to zatiaľ nenaučila.

A možno len nechcela.

„Tak dobre, ľudkovia,“ zvolal Lock do vysielacky, keď sa priblížili k cieľu. „Sústredte sa. Už s tým máme skúsenosti. Tentoraz však žiadne chyby.“

Westerly Reed Hagerová. Farooq-Laneová videla Zedkinu fotografiu, študovala jej zložku. Všade samé päťky a desiatky. Päťdesiatpäť rokov. Stopäťdesiatpäť centimetrov. Desať rôznych adries za posledných päť rokov. Päť sestier, desať bratov, väčšina z nich mimo záznamu, mimo systému, mimo tohto sveta. Výchova hipisáckych rodičov. Žila v privese, ktorý vlastnila päť rokov a ťahala ho tmavomodrým pikapom, na ktorom jazdila už desať rokov. V záznamoch mala desať priestupkov, päť za nekryté šeky, päť za trestnú činnosť.

Farooq-Laneová si nemyslela, že Westerly Reed Hagerová spôsobí koniec sveta.

„Carmen,“ oslovila ju Liliana. Sedela vedľa nej vo vozidle z požičovne s dierami po guľkách, momentálne ako stará žena. Všetko v jej držaní tela pôsobilo uvoľnene, šlachovité starecké ruky mala úhľadne poskladané v lone ako stránky knihy. „Držala by som sa čo najďalej.“

Rádio v aute sa samo zaplo. Začalo hrať operu. Z času na čas to teraz robievalo, rovnako ako Farooq-Laneová tu a tam zabíjala Zedov. Keby sa nad tým zamyslela, k apokalypse už došlo, lenže v jej vnútri.

Pozrela sa na Lilianu. Potom zabodla pohľad na prázdnu cestu pred nimi.

Spomalila.

Plán sa začal rúcať.

V jednom okamihu boli Prostredníci za krásneho počasia sami uprostred šírých polí a v ďalšom sa tam nenachádzali už iba oni. Odkiaľsi sa pred nimi zjavil iný automobil. Nešlo o to, že by zrazu spadol z jasného neba. Skrátka sa zdalo, že tam bol odjakživa, len si ho doteraz nevšimli.

„Akoby som si už teraz nepamätal, že ho vidím,“ vydýchol Bellos len tak do prázdna.

Hľadel priamo na to čudné auto, ale nevidel ho. Vyvaloval oči, nič, vyplieštal ich ešte viac, stále nič. V duchu si opakoval,

je tam auto, je tam auto, je tam auto, no takmer zakaždým naň ihneď zabudol. Jeho myseľ prestávala fungovať.

Vozidlo spomalilo, takže nábytkársky nákladiak sa mu nalepil na zadok.

Ktosi sa z neho vystrčil. Mladá žena. Tmavá pokožka, obrovský zubatý úsmev. Vykláňala sa cez strešné okno tej čudesnej káry.

Patrila k tým trom Zedom, čo im ušli od rieky Potomac. Jordan Hennessy.

„Och, doriti!“ Bellos sa načiahol po vysielacke skôr, než si uvedomil, že rameno, ktorým po nej hrabol, už nemá.

Ramsay ju schmatol namiesto neho a stlačil gombík na boku. „Je tam Zedka! Je to...“

Hennessy im ukázala prostredník a voľačo im hodila na čelné sklo.

Dvojica mužov v kabíne stačila postrehnúť akurát to, že išlo o malý striebřistý disk, ktorý vzápätí explodoval. Okolo nákladiaka sa vzniesol metalický oblak.

Dym prenikal dovnútra. Vysielacka čosi rozprávala, Lock niečo vravel. Nič z toho sa však nezдалo dôležité. Záležalo len na tom nespustiť oči z toho kúdolu, sledovať drobné trblietavé smietky víriace vo vzduchu, vnímať každý iskřivý závan, čo im vnikal do nosa, obaloval ich dutiny, udomácňoval sa im v myšliach. Stali sa oblakom.

Nákladné auto s hrmotom zišlo z cesty a len tesne minulo obytný prívies. Rútilo sa desiatky metrov do mŕtvej pšenice, až kým ťažkopádne nezastalo.

„Čo sa deje?“ vrieskala vysielacka.

Nik neodpovedal.

Korba vozidla sa otvárala. Prostredníci sa hrnuli von. Šibrinkovali revolvermi.

Až doteraz pištole vždy víťazili. Teda ak nepočítame poslednú akciu. Alebo tú pred ňou. Vlastne aj tú predtým. A tú

ešte skôr. Veď *pôvodne* bolo skóre: Prostredníci 200, Zedi 0. Alebo tak nejako. Štatisticky vzaté, zbrane fungovali.

„Oči na stopkách,“ zavelil Lock.

Pár metrov opodiaľ, medzi nákladiakom a karavanom, sa otvorili dvere na aute.

Prostredníci, ktorí mali rovnako ako Bellos a Ramsay problém pamätať si, že to prazvláštne vozidlo videli, zostali v šoku.

Vystúpil z neho nejaký mladý muž. Mal tmavé vlasy so štýlovým zostrihom, bledú, mrazom vyštípanú pokožku a oči modré ako obloha nad nimi, hoci boli predzvesťou búrky.

Mladík čosi lovil z bundy. Sklenenú fľaštičku s kvapkadlom. Otváral ju.

Aj on patril k *nim*. Ronan Lynch.

„No doriti,“ zvolala Prostredníčka Nikolenková.

Ronan Lynch vytlačil kvapky tekutiny na udupanú pšenicu a každá kvapôčka rozpútala víchor, bes, lístie. Flakón obsahoval zimnú víchricu typickú pre východné pobrežie.

Nemožné, snové, mäťúce.

Prostredníkov zmietlo z nôh a všade okolo lietali guľky. Prudký vietor im bičoval telá aj myšlienky. Nebolo to len počasím, ale aj pocitom z neho. Hrôza, vlhko, tlaková níz apatie uväznená v zimnej búrke, ktorá ich prikovala k zemi tým, ako ich zmáčala.

Westerly Reed Hagerová sledovala cez otvorené dvere prívesu, ako Ronan kráča pomedzi ochromených Prostredníkov a odkopáva im zbrane z rúk, zatiaľ čo sa okolo neho hmýria a prelievajú mračná. Prchká smršť z kvapkadla do očí ho netrápila, bol jej súčasťou.

Aj Hennessy sa prechádzala pomedzi nie celkom pri zmysloch a nie úplne spiace telá. Svižne si kľakla a zodvihla jednu z opustených pištoľí.

Potom s rovnakou rýchlosťou priložila revolver k spánku jej premoženého majiteľa.

Prostredník nereagoval, bol omámený snami. Presunula hlaveň k jeho lícu a zatlačila mu ju do pokožky tak silno, že mu ústa skrútilo do bizarného úšklabku. Mužov pohľad ostal mútny a dezorientovaný.

Ronan si premeral zbraň a potom Hennessy. Nebolo pochyb, že sa tomu chlapíkovi chystá vystreliť mozog z lebky.

Nevedno, či patril alebo nepatril k Prostredníkom, ktorí jej vyvraždili celú rodinu, no jej zjavne taká drobnosť neprekážala. „Hennessy.“

Hlas patril tretiemu Zedovi, ktorý prišiel v tom čudnom aute. Elegantný blondiak s jastrabími očami a výrazom, ktorý naznačoval, že vie, čo si o ňom svet myslí, a je mu to jedno.

Bryde.

„Hennessy,“ zopakoval.

Čím dlhšie pištoľ prtláčala mužovi k hlave, tým sa zdala väčšia. Toto nebola snová mágia, iba obyčajné kúzllo teroru. Násilie ako udržateľná forma energie. S vlastným pohonom.

Hennessy sa od zúrivosti triasla ruka. „Urobím to. Už som za tú jazdu zaplatila.“

„Hennessy,“ dôrazne ju upozornil tretí raz.

Slovami to bagatelizovala, no hlas mala elektrizujúci. „Nie si môj skutočný otec!“

„Sú aj lepšie spôsoby, ako to urobiť. Také, ktoré tomu dajú význam. Myslíš si, že neviem, po čom túžiš?“

Napätie poľavilo.

Potom Hennessy zložila zbraň.

„Podme to dokončiť,“ vyzval ich Bryde.

Prostredníci, ochromení, nemohúci, chorí z túžby a hrôzy, ich sledovali, zatiaľ čo sa Zedi blížili k Lockovi. Bryde kýval Ronanovi a Hennessy na znak súhlasu. Obaja si čupli a natiahli si na oči malé čierne látkové masky na spanie.

Na okamih pripomínali slepých banditov a o sekundu neskôr sa obaja zosunuli na zem v instantnom spánku.

Zedka, ktorá z prívěsu sledovala celý výjav s vypleštenými očami, šokovane zvolala: „Kto ste?“

Bryde jej prstami na perách naznačil, aby bola ticho.

Hennessy s Ronanom snivali.

Keď sa o niekoľko minút prebudili, vedľa Hennessy ležalo mŕtve telo. Falzifikátorka v živote, falšovateľka v spánku. Mŕtvola bola v každom ohľade identická so živým človekom, ktorý sa už vystieral v blate – vysnívala dokonalú kópiu Locka. Dočasne zostala paralyzovaná ako všetci Zedi, keď niečo vysnívajú, takže Ronan ju zodvihol a sňa hasič ju odniesol späť do ťažko rozoznateľného auta.

Len čo odišli, Bryde prevalil pravého Locka nabok, aby bol tvárou otočený k svojej kópii a mohol vidieť jej dokonalosť. V jeho očiach bolo badať zdesenie. V porovnaní s Lockovou robustnou stavbou tela tam Bryde čupel medzi dvomi Lockmi ako bodrý, vrtký lišiak.

„Táto vaša hra,“ povedal bez náznaku súcitu v hlase, „sa skončí len a len utrpením. Pozri. Pravidlá sa menia. Rozumieš? Chápeš, čo dokážeme? Nechajte mojich zlodejov snov na pokoji.“

Výraz živého Locka sa nijako nezmenil. Bryde mu siahol do vrecka a vybral malú škatuľku. Až teraz bol Lockov pohľad dostatočne ostrý na to, aby v ňom bolo vidno skutočnú paniku. Jeho ochabnuté prsty mu však nedovolili vytrhnúť škatuľku z Brydeových rúk, pretože ich zväzovala vysnívaná búrka Ronana Lyncha.

„Teraz to patrí mne,“ zašepkal Bryde a schoval si úlovok do vrecka. Na perách sa mu zračil potmehúdsky úškrn. „Stromy poznajú tvoje tajomstvá.“

Lockove pery sa otvorili a zatvorili.

Bryde vstal.

Zastavil sa pri obytnom prívěse, kde sa zachránená Zedka zhovárala s Ronanom, a potom všetci vyrazili preč. Auto

jedným smerom a karavan druhým. Tragédiu Prostredníkov roztrúsených v udupanej pšenici hodili za hlavu.

Vysnívané počasie sa pomaličky rozplynulo a polia získali späť svoju jednotvárnou idylku.

Akoby tam Zedi nikdy ani neboli.

Ďaleko od ostatných, v bezpečí, odkiaľ to všetko sledovali, sa Farooq-Laneová otočila k Liliane a skonštatovala. „Tí traja by *dokázali* privodiť koniec sveta.“

I

Ronan Lynch si živo pamätal najhorší sen, aký sa mu kedy sníval. Už to bol starý sen. Spred dvoch rokov? Troch? Štyroch? Keď ste malí, čas sa vlečie, no teraz v dospelosti, či čo to vlastne je, čas letí. Stalo sa to *dávnejšie*, to bolo podstatné. Ronan zvykol deliť svoj život na čas pred otcovou smrťou a po nej. Najnovšie ho však členil inak. Teraz to bolo *predtým*, než sa stal skvelým snívačom, a *potom*.

Toto bolo *predtým*.

Keď sa mu prisnil, v talóne mal už pestrú zbierku nezabudnuteľných nočných môt. Čo by ste si želali? Klasický mix príšer – pazúry, tesáky, ostré perá, ktoré pršia dážď? Verejné poniženie v kine, keď si neustále utierate sople do zapraseného rukáva? Fyzické znetvorenie? Padajúce nožnice, čo sa vám zapichnú rovno do ruky, pričom vám odpadnú šlachy a zostane len kosť? Stálicami sú také, ktoré vám pomotajú hlavu. Vojdete do známej miestnosti, no zasiahne vás príšerný, neotrasiteľný pocit, že tam niečo nesedí, a ten vo vás hlodá a hlodá a hlodá, až kým sa neprebudíte s triaškou a celí spotení.

Všetky ich okúsil.

„Nočné mory sú lekcie,“ vysvetlila mu raz jeho mama Aurora. „Zle sa cítiš preto, lebo vieš, čo je správne.“

„Nočné mory sú svine,“ objasnil mu raz jeho otec Niall. „Nechaj ich, aby sa na teba usmievali, ale neber si od nich číslo.“

„Nočné mory sú chemický proces,“ ozrejmil mu raz jeho priateľ Adam. „Nesprávna adrenalínová reakcia na podnety, možno súvisiaca s traumou.“

„Vzrušuje ma, keď rozprávaš ako hulvát,“ utrúsil Ronan.

Pravda je taká, že nočné mory sú skutočné. Aspoň preňho. Hocikto iný sa zobúdzza spotený s búšiacim srdcom, no ak by si Ronan nedal pozor, prebudil by sa s čímkoľvek, o čom sníval. Kedysi sa to stávalo každú chvíľu.

A opäť sa to začínalo diať často.

Pomaličky nadobúdala presvedčenie, že *predtým a potom* predsa len nebolo také jednoznačné, ako si to definoval.

V jeho najstrašnejšej nočnej more sa stalo toto: Zažal svetlo a uvidel zrkadlo. Bol v ňom on. Ronan v odraze mu povedal: *Ronan!*

Strhol sa zo spánku vo svojej starej izbe v Stodolách. Chrbát spotený. Ruky meravé. Srdce buch-buch-búšiace do hrudníka. Zvyčajná dohra po zlom sne. Mesiac nebolo vidno, no cítil, ako nakúka dnu a vrhá tieň poza nohy strohého stolíka a na plafón za rozprestretú vrtulu ventilátora. Dom bol tichý, zvyšok rodiny spal. Vstal a naplnil si pohár vodou z vodovodu v kúpeľni. Vypil ho a napustil si ešte jeden.

Zažal svetlo a uvidel zrkadlo. Bol v ňom on. Ronan v odraze mu povedal: *Ronan!*

A znovu sa prudko prebral, tentoraz naozaj.

Zvyčajne, keď ste sa zobudili, rozoznali ste, že sa vám všetko iba snívало. No tentoraz, sen o sne... bol taký realistický. Drevená podlaha, studené popraskané dlaždice v kúpeľni, kvapkanie kohútika.

Keď teraz vstal, aby si šiel naliať pohár vody, skutočný pohár, pohár z bdelého sveta, prstami sa dotýkal všetkého, čo mýňal, a pripomínal si, aká neopakovateľná je bdelá realita. Hrboľaté omietky na stenách. Dohľadka vyšúchané krivky ozdobnej lišty. Závan spoza Matthewových dverí, keď ich odtlačil, aby sa pozrel, či jeho brat spí.

Si hore. Si hore.

V kúpeľni si všimol mesiac, ktorý dovnútra presvital cez žalúzie, aj vyblednutú škvŕnu okolo starého medeného kohútika.

To všetko predstavovalo detaily, ktoré by si spiaci mozog nedokázal vymyslieť, uvažoval.

Zažal svetlo a uvidel zrkadlo. Bol v ňom on. Ronan v odraze mu povedal: *Ronan!*

A opäť sa prebudil vo svojej posteli.

Zas a znova.

Doriti.

Lapal po dychu, akoby sa dusil.

Nedokázal rozoznať, či je hore alebo sníva, a už vôbec netušil, ako z toho von. Preskúmal každúčký detail sna i reality a nenašiel medzi nimi rozdiel.

Zdesil sa. *Takto by to mohlo pokračovať donekonečna*. Snažiť sa precitnúť a nevedieť, či ste uspeli.

Občas uvažoval, či ešte stále neblúdi v tom sne. Azda sa z neho nikdy neprebudil. Hádám každá z tých nemožných vecí, ktoré sa mu udiali od toho *Ronan!* v zrkadle, všetky tie neslýchané udalosti z jeho stredoškolských čias, dobré aj zlé, boli iba v jeho hlave. Išlo o rovnako uspokojujivé vysvetlenie, ako by bolo bývalo hociktoré iné.

Najhorší sen.

Predtým si myslel, že bude stále vedieť rozlíšiť sen od reality. Čo bolo skutočné a čo jeho výmysel. No *potom...*

„Vstávaj, belko, sme tu,“ zvolala Hennessy.

Ronan sa prebral, keď sa auto chystalo zastať. Gumy škriepali na štrku a lak škriabali kríky. Ležal vystretý na zadnom sedadle. Posadil sa a spodkom dlane si zatlačil na strpnutý krk. Vranka, jeho vysnívaný havran, lomožila vo svojej škatuli na opačnej strane lavice, lebo vycítila, že budú vystupovať. Automaticky siahol po mobile, aby skontroloval, či nemá novú správu, no vzápätí si uvedomil, že ho zahodil.

Vonku sa studené popoludnie zmenilo na teplý zlatistý podvečer. Súkromné parkovisko obkolesovali budovy s rovnými

strechami a ich odkvapové rúry vrhali nežné večerné odlesky v ligotavo žltom odtieni. Podľa toho, ako to tam vyzeralo, by ste čakali, že pred budovou uvidíte zaparkované školské autobusy. Ako inak, Ronan si všimol vyblednutú tabuľu s nápisom MÚZEUM ŽIVEJ HISTÓRIE ZÁPADNEJ VIRGÍNIE. Obrástol ju neskrutný pajaseň. Aj miesto na parkovanie zarastalo cez početné výmole. Skrútené jesenné lístie odhaľovalo gaštanovohnedú a fialovú všade, kam neprenikol studený vietor.

Zdalo sa, že Múzeum živej histórie je už desaťročia mŕtve.

Presne na takéto miesta ich Bryde vodil. Celé týždne, odkedy ušli Prostredníkom od Potomacu, ich vláčil po rozpadnutých domoch, opustených dovolenkových vilách, zadebnených starožitníctvach, prázdnych letiskových hangároch, nevyužívaných turistických útulniach. Ronan mohol iba hádať, či si Bryde vyberal tie spustnuté barabizne pre ich diskretnosť alebo estetiku. Domnieval sa, že *nenápadný* nemuselo byť nevyhnutne synonymom *opusteneého*, no Bryde ich napriek tomu brával tam, kam ľudská noha nevkročila už veľmi dlho. Každému z týchto príbytkov chýbali vymoženosti zaisťujúce pohodlie, no Ronan sa nestažoval. Všetci traja žili, nie? Traja zlodeji snov, hľadani zákonom, prekypujúci životom a hnevom, vyliezajúci zo svojho vysnívaného auta.

„Počúvajte. Čo počujete?“ zisťoval Bryde.

Zakaždým, keď dorazili k novému útočisku, pýtal sa to isté.

Ronan vnímal pískanie vetra pomedzi uväznené lístie. Vzdialený hrmot kamiónov na diaľnici. Štekot psa. Čudný bzukot generátora kdesi ďaleko. Tichý šuchot Vrankiných krídel. Pohľad na čierneho vtáka, ktorý nad nimi troma stúpá k nebu v tomto podivne prívetivom priestore, ho naplňal nepopísateľným pocitom, aký mával čoraz častejšie, odkedy boli na úteku. Čosi ako plnosť. Prítomnosť, skutočnosť. Predtým si pripadal pustý, bez energie. Nie, *energiu strácal*. Stával sa prázdny. A zrazu vnútri opäť niečo cítil.